

MINCIUNA # 7

BEȚIA ȘI RELAȚIILE SEXUALE ÎNAINTEA CĂ-SĂTORIEI, ATÂT DE RĂSPÂNDITE PRINTRE STUDENȚI, TREBUIE SĂ FIE OK DIN MOMENT CE „TOȚI O FAC”

Studentii încearcă să se convingă că stilul lor de viață păcătos nu este atât de rău, spunându-și că toată lumea trăiește astfel. Imoralitatea sexuală, beția, drogurile, limbajul murdar, înșelăciunea și minciuna nu numai că sunt considerate activități normale printre studenți, dar ei se și laudă cu asemenea lucruri. Însă păcatul nu este ceva cu care să te poți mândri. Acestea sunt chestiuni de viață și de moarte. Plata păcatului întotdeauna a fost și întotdeauna va fi moartea (Romani 6:23). Caracterul sfânt al lui Dumnezeu este standardul absolut și neschimbător pentru moralitate. Și pentru că El este drept, El nu va lăsa niciun păcat nepedepsit. De aceea El ne avertizează în Exod 23:2: „Să nu te iei după mulțime ca să faci rău.”

Studentilor, „nu vă înșelați! Nici cei desfrânați, nici cei idolatri, nici cei adulteri, nici bărbații care practică prostituția, nici homosexualii, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici bârfitorii, nici tâlharii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1Corinteni 6:9,10).

MINCIUNA # 8

OMUL ESTE ÎN ESENȚĂ BUN

Este uimitor că în lumina istoriei umane, oamenii încă se consideră a fi în esență buni. Gândiți-vă doar la secolul XX: două războaie mondiale, lagărele de concentrare naziste, Vietnam, 66 de milioane de ruși exterminați de la revoluția bolșevică și milioanele de oameni uciși sub conducerea lui Mao. Acestea sunt doar câteva exemple recente care dovedesc faptul că istoria omenirii a fost scrisă cu sânge și cu lacrimi. Omul încă încearcă să se înșele închipuindu-și că în esență este bun. Dar iată evaluarea realistă a Bibliei: „inima oamenilor este plină de răutate” (Eclesiastul 9:3).

Este adevărat că omul, așa cum a fost creat la început de Dumnezeu a fost bun, dar de când s-a răzvrătit împotriva Creatorului Său, omul a devenit depravat în însăși natura lui. Unul dintre motivele pentru care oamenii se consideră buni este faptul că ei se compară unii cu alții în loc să își compare viețile cu standardul drept și sfânt al lui Dumnezeu. Desigur, nu parem a fi prea răi dacă coborâm standardul astfel încât să se potrivească cu comportamentul nostru.

Noi ne uităm la aparențele exterioare. Câteodată reușim să ne curățim în exterior destul de bine, dar cum rămâne cu gândurile și motivațiile inimii? Iisus a spus că poruncile lui Dumnezeu țin de inima omului. De exemplu, porunca împotriva crimei merge mult mai adânc decât interdicția de a lua în mod fizic viața cuiva. De fiecare dată când îți pierzi cumpătul, sau nutrești resentimente, comiți o crimă în inima ta. „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș.” (1Ioan 3:15)

Poți reuși să ascunzi păcatul de cei din jurul tău. Te poți convinge chiar pe tine însuși că nu ești așa de rău. Dar fii sigur,

într-o zi vei sta înaintea lui Dumnezeu și Îi vei da socoteală pentru fiecare gând, motivație și acțiune.

MINCIUNA # 9

DUMNEZEU MÂNTUIEȘTE OAMENII BUNI

Această minciună, deși este asemănătoare cu cea de mai sus, este de obicei auzită într-un context diferit. În timp ce minciuna precedentă este prezentată cu precădere la cursuri, această este afirmată mai ales în mediul religios. Sună cam așa: Din moment ce Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, dacă în-cerci să trăiești o viață bună, Dumnezeu îți va trece cu vederea falimentele morale (păcatele) și tu vei merge în rai. Chiar și în contextul religios presupus creștin, această perspectivă a „faptelor bune care cântăresc mai greu decât faptele rele din viața ta” este prezentată ca fiind Evanghelia. Dar nu această este Evanghelia. Este o deformare a adevărului cu privire la păcatul nostru și la dragostea lui Dumnezeu. În primul rând, binele nostru nu este atât de bun pe cât credem noi, și răul nostru este mult mai rău decât credem noi. Pe lângă aceasta, deși Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei, El nu trece niciodată cu vederea păcatul. El este drept și sfânt și promite să pedepsească fiecare păcat. Dreptatea morală completă și absolută va fi înfăptuită în universul lui Dumnezeu.

Așadar care este situația unor oameni păcătoși ca mine și ca tine? Noi ne aflăm sub mânia și judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Însă minunea adevăratei Evanghelii este că Dumnezeu are o modalitate de a pedepsi tot păcatul și totuși de a-i salva pe păcătoși.

Dacă ești interesat să cunoști această cale, citește Noul Testament, în special Evangheliile. Un lucru pe care îl vei observa citind Biblia este că nimeni nu este destul de bun în sine însuși pentru a merita să ajungă în rai.

Pe de altă parte, vei descoperi că nimeni nu este atât de rău încât Dumnezeu să nu îl poată salva.

Studenți, fiți atenți! Nu tot ce auziți în cămin sau la facultate este adevărat, chiar dacă este prezentat de oameni aparent bine intenționați și bine pregătiți din punct de vedere academic. Gândiți, faceți cercetări, și cereți-I lui Dumnezeu înțelepciune pentru a respinge minciunile și a accepta adevărul. „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși!” (1Timotei 1:15).

(Articol scris de Richard Ochs)

SPAȚIU PENTRU PERSONALIZARE

o publicație a MAGNA GRATIA | www.magnagratia.org

MINCIUNI

PE CARE LE AUD STUDENȚII

MINCIUNA # 1

PENTRU A CREDE BIBLIA, OMUL TREBUIE SĂ COMITĂ SUICID INTELECTUAL

Unul dintre miturile învățământului modern spune că o persoană cu adevărat inteligentă nu va crede Biblia. De fapt, multe persoane foarte inteligente au considerat Biblia nu doar un element esențial al credinței, ci însăși temelie cunoașterii. Multe dintre cele mai vechi universități americane au fost fondate pe acest principiu. William și Mary, Yale și Princeton, pentru a numi doar câteva, au avut Biblia în centrul programei de învățământ. După cum afirmau primele regulamente ale Universității Harvard în 1642, „Fiecare student trebuie să fie învățat în mod clar și îndemnat cu toată convingerea să se gândească temeinic că principalul scop al vieții și al studiilor sale este cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos, care este viața veșnică, și prin urmare să îl așeze pe Hristos ... ca singura temelie a cunoașterii și a învățării adevărate.”

Unele dintre cele mai scilpitoare minți ale istoriei au considerat că filosofia creștină despre lume și viață este complet rezonabilă. Augustin, John Wycliffe, Rembrandt, John Milton, Blaise Pascal, Johann Sebastian Bach, Robert Boyle, Jonathan Edwards, Michael Faraday, James Clark Maxwell, Lord Kelvin, C. S. Lewis, și mulți alții nu au văzut nicio contradicție între rațiune și credință. Faptul că Dumnezeu a descoperit oamenilor adevărul, în mod special prin Fiul Său Iisus Hristos, este singurul lucru care poate da sens vieții. Biblia este ridiculizată astăzi de mulți așa numiți „intelectuali”, datorită faptului că mândria și aroganța lor i-a orbit față de adevăr. „S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit” (Romani 1:22). Nu te lăsa prins în plasa pseudo-intelectualismului atât de răspândit în mediul academic! În cele din urmă, va conta foarte puțin dacă ești considerat deștept sau prost de către colegii tăi. Ceea ce va conta este dacă îl cunoști pe Dumnezeu.

MINCIUNA # 2

EVOLUȚIONISMUL ESTE O EXPLICAȚIE REZONABILĂ A ORIGINII ȘI ALCĂTUIRII PREZENTE A UNIVERSULUI

Este important să definim termenul „evoluționism”. Aici nu discutăm numai despre schimbare sau transformare. În mod evident, lumea din jurul nostru s-a schimbat foarte mult. Prin evoluționism înțelegem ipoteza conform căreia moleculele au devenit om doar printr-un proces naturalist. Oamenii precum G.G. Simpson, Jacques Monod, Carl Sagan și Richard Dawkins sunt câțiva dintre susținătorii principali ai evoluționismului.

Următoarea afirmație a lui Sagan este un rezumat bun: „Cosmo-sul este tot ceea ce este, a fost, sau va fi vreodată.” Ideea că viața a apărut la întâmplare din non-viață, și că sursa ultimă a tot ceea ce vedem, inclusiv omul, este materia sau energia impersonală este absurdă. Teoria generării spontane a vieții a fost infirmată cu mult timp în urmă de către Redi, Pasteur și alții. Acest concept a fost reintrodus pe furiș în știința modernă de către evoluționiștii care au nevoie de ea pentru a conferi vieții o origine naturalistă. În ciuda concepției greșite, diferitele experimente ‚biopoiesis‘ cum ar fi aparatul producerii scântei Miller-Urey nu au reușit nici pe departe să producă ceva ce ar putea fi numit viață.

Chiar mai distructivă este ideea că materia impersonală, fără rațiune, interacționând la întâmplare cu ea însăși a reușit cumva să producă omul cu personalitatea, rațiunea și concepțiile sale de moralitate și scop. Poate materia amorală să producă personalitatea și rațiunea umană? Poate materia, asupra căreia acționează numai timpul și șansa, să dea naștere omului cu scop și semnificație reală? Întreaga teorie este, de fapt, auto-distructivă. Rațiunea este complet distrusă într-un sistem care atribuie gândirii cauze iraționale. Darwin însuși spune: „Întotdeauna mă confrunt cu oribila îndoială: oare convingerile minții umane, evaluate din mîntea unor animale inferioare, au vreo valoare sau sunt demne de încredere? Ar avea cineva încredere în convingerile minții unei maimuțe, dacă ar exista convingeri într-o asemenea minte?” Distrugând validitatea activității mentale a omului, teoria evoluționismului își taie propriul cap. Nu poți avea încredere în mîntea omului cu privire la absolut nimic, nici măcar cu privire la teoria evoluționismului.

Negându-L pe Dumnezeu, omul sfârșește prin a-și nega propria umanitate. Adevărul, frumusețea, dragostea, moralitatea și rațiunea își pierd orice semnificație. Totul devine o absurditate fără sens. Nu este de mirare faptul că Biblia spune: „Nebunul zice în inima lui: ‚Nu este Dumnezeu!’” (Psalmul 53:1). Nu da crezare acestui mit prostesc. Indiferent cât de mult încerci să îl suprimi, tot se ridică din adâncul ființei tale strigătul că nu ești un animal sau o mașină, ci o persoană. Nu ai dobândit această convingere de la amibe, ci o ai de la Dumnezeu care te-a creat și care te cheamă la Sine.

MINCIUNA # 3

CREȘTINISMUL ESTE, ÎN ESENȚĂ, LA FEL CA TOATE CELELALTE RELIGII ALE LUMII

Deși există anumite asemănări de suprafață între creștinism și alte religii, mesajul esențial al creștinismului se află la polul opus față de toate celelalte credințe. Hristos a pretins o anumită relație cu Dumnezeu, care excludea posibilitatea mântuirii pe orice altă cale. „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14:6).

Creștinismul este Hristos. Viața, moartea și învierea Lui fizică pentru păcătoși este temelie creștinismului.

Toate celelalte religii sunt în esență umaniste; oamenii păcătoși încearcă să ajungă la Dumnezeu prin propriile lor efor-

turi. În creștinism, Dumnezeu se coboară la oamenii păcătoși și le oferă o dreptate perfectă prin moartea Fiului Său pe cruce. Să consideri creștinismul ca fiind în esență la fel ca toate celelalte religii înseamnă să nu înțelegi mesajul său central:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Renumerele academic, slujba bine plătită și traiul ușor sunt lucrurile cu care sunt ispițiți studenții pentru a urma o facultate. Însă sunt aceste lucruri esența vieții? Unul dintre cei mai înțelepți oameni care au trăit vreodată a avut toate aceste lucruri din abundență, dar și-a dat seama că ele nu aduc împlinire. Regele Solomon a avut mai mult decât poți tu spera vreodată să obții, și totuși a ajuns la concluzia că aceste lucruri nu conferă semnificație adevărată vieții și foarte curând moartea le va mă-tura pe toate; nu poți lua nimic cu tine. Urmărirea plăcerilor și bogățiilor trecătoare ale acestei lumi este „goană după vânt”.

Iisus a evidențiat un aspect și mai serios al acestei căutări. El a spus că la moarte nu numai că vei pierde toate aceste lucruri, dar îți vei pierde și sufletul. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36). De ce să îți risipești viața pe lucruri care la sfârșit ar putea să te coste propriul suflet?

În contrast cu urmărirea avansării proprii și a plăcerii proprii, Hristos a învățat că drumul către adevărata măreție este a deveni slujitorul altora, că împărăția cerurilor aparține celor săraci în duh, și că Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

MINCIUNA # 5

ISIS NU A PRETINS NICIODATĂ CĂ ESTE DUMNEZEU

Câteva citate din Noul Testament sunt suficiente pentru a spulbera acest mit. În Ioan 10:30, Hristos a susținut în mod expres că El este egal cu Dumnezeu afirmând: „Eu și Tatăl una suntem.” Mai târziu în aceeași carte, El a făcut aceeași revendicare într-un mod diferit, spunând: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14:9)

Hristos și-a atribuit în mod constant caracteristici divine. El a pretins că are puterea de a ierta păcatele și dreptul de a primi închinarea oamenilor. Când Toma L-a numit „Domnul meu și Dumnezeuul meu”, El nu l-a mustrat. Din contră, El le-a promis oamenilor daruri divine cum ar fi pacea și viața veșnică. El a dat ca învățătură propriei Lui perfecțiune morală. El a susținut că învățăturile Sale sunt absolut autoritare, spunând că cerul și pământul vor trece dar cuvintele Lui nu vor trece niciodată.

El a afirmat că este Mântuitorul lumii, și că El va veni la sfârșitul veacurilor să judece pe toți oamenii. Contemporanii Săi iudei au înțeles cu siguranță că El se declară a fi Dumnezeu, și de aceea L-au acuzat de blasfemie.

Într-o anumită împrejurare când ei voiau să-L omoare cu pietre, Iisus i-a întrebat pentru care dintre lucrările Lui bune aruncau cu pietre în El. Iudeii au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.” (Ioan 10:31-33)

Acestea sunt doar câteva referințe ale Noului Testament cu privire la divinitatea lui Hristos, dar ar trebui să fie suficiente pentru a reduce la tăcere această des întâlnită dar greșită reprezentare a lui Hristos.

El nu poate fi în mod condescendent numit un bun învățător moral precum Buda și Confucius. El nu ne oferă această opțiune.

MINCIUNA # 6

RELATĂRILE VIEȚII LUI HRISTOS NU SUNT DEMNE DE ÎNCREDERE, DEOARECE AU FOST SCRISE CU MULT TIMP DUPĂ MOARTEA LUI

Aceasta este una dintre modalitățile prin care oamenii au încercat să evite caracterul supranatural și uluitor al afirmațiilor lui Hristos. Ei spun că aceste lucruri au fost inventate de urmașii Lui cu mulți ani mai târziu. Această încercare de a scăpa de Hristos așa cum este prezentat în Scriptură nu poate rezista în lumina investigațiilor istorice.

Dovezile faptului că biografiile lui Hristos au fost scrise în timpul vieții contemporanilor Săi sunt atât de puternice acum, încât William F. Albright (cel mai cunoscut arheolog biblic până la moartea sa în 1971) a declarat că „fiecare carte a Noului Testament a fost scrisă de un iudeu botezat între anii 40 și 80 ai secolului I după Hristos.”

Portretul lui Hristos din Noul Testament este în întregime dincolo de posibilitățile invenției omenești. El se ridică mult deasupra oricui L-ar fi putut crea. Doar o ființă egală cu Hristos cel prezentat în Scriptură ar fi putut inventa o asemenea persoană perfect umană și divină. Cu siguranță apostolii nu și-ar fi dat viața (și cei mai mulți și-au dat-o) pentru ceva ce știau că au plâsmuit în propria lor imaginație.

Singura explicație care are sens este cea evidentă: Biblia conține exact ceea ce pretinde – relatări ale martorilor oculari cu privire la cea mai uimitoare persoană care a umblat vreodată pe acest pământ – Dumnezeu întrupat.

Așa cum a spus apostolul Petru, „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.” (2Petru 1:16)

Dacă chiar vrei să îți folosești mîntea, de ce să nu citești Noul Testament, fiind foarte onest cu ceea ce citești?

În Evanghelia după Ioan, un loc bun de începere a lecturii, Domnul a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” (Ioan 7:17)